

Det vilde være ganske meningsløst, fuldkommen ulogisk — som Livet overhovedet var det.

Ja, det Standpunkt var forlængst tilbagelagt, da han overmodig stormede løs paa sit Helbred og trodsede Døden i den Indbildning, at Livet ikke kunde undvære ham, at hans Evner og Kræfter var nødvendige for Tingenes Opretholdelse og Udvikling i hans Fædreland. Nu vidste han bedre, at Naturen var rig nok til at turde være ødsel, at der var gaaet endnu større Evner i Graven uden at have faaet sig udfoldet. Knokkelgæsten spurgte ikke om Forlov. Som Solen skinnede baade paa retfærdige og uretfærdige, saadan greb han, Mørke- manden med de tomme Øjenhuler, iblinde mellem kaldede og ukaldede uden at tage mindste Hensyn til Nyttevirkningen.

Den Gru, han tidligere havde følt ved Tanken om Tilintetgørelsen, var ikke længer saa stærk hos ham. Som han laa der i den store Pragtseng, under et farvestraalende Silketæppe, og beredte sig paa at faa sin Dødsdom forkyndt, var han forholdsvis rolig og fattet. Endog naar han ingen Smerter havde, var der Øjeblikke, hvor han i sin Træthed næsten forligede sig med Tanken om at gaa bort og befries for Livets formaalsløse Besvær. Vognlarmen fra Torvet udenfor, den evindelige Sportvognskimen, Tanken om de forestaaende nye Forhandlinger med taabelige og frække Pengespekulanter, — alt fyldte ham i disse Øjeblikke med en usigelig Lede.

Efterhaanden som Tiden gik, blev det ham døg vanskeligere at holde Uhyggen borte. En knugende Forladthedsfølelse betog ham og drev ham den kolde Sved ud af Kroppen. Tænk om han laa her og døde uden at have et Menneske hos sig!